Recensie: Opening night *****

Bourla Antwerpen
zaterdag 1 juni 2024

foto © Koen Broos

Recensie:
Een minutenlange staande ovatie kreeg Opening Night van de Hoe in een tot de nok gevulde (wat al lang geen vanzelfsprekendheid meer is) Bourla. Als je dan niet kan claimen dat je een van de beste toneelvoorstellingen van het seizoen hebt neergezet, dan weten wij het ook niet meer.

Opening night gaat over de liefde en lust voor elkaar maar ook voor het toneel. Passie en de angst die te verliezen. Controle verliezen wat voor de een (Willem), na een black-out in Diest tijdens het toneelstuk 'De Nijl is in Caïro aangekomen' tot (faal)angst heeft geleid en voor de ander (Peter) net bevrijdend werkte. In die zin zelfs dat ie voor Opening night geen tekst meer wou van buiten leren om zo waarachtig mogelijk te zijn net als toen ze met hun twee met hun mond vol tanden moesten zien te improviseren.
Op dat vlak is deze voorstelling zó De Hoe! Spelen met wat echt is en wat gespeeld in een van in het begin tot einde gescripte voorstelling, dat is De Hoe immers ten voeten uit. Hun openingsstelling klopt zelfs niet echt dat ze nu pas de liefde aansnijden als thema in Opening night waarbij de hotelkamerdeurscène uit de gelijknamige film van John Cassavetes hun inspiratiebron vormde.
Bij de Hoe opent dat de (hotelkamer)deur om opnieuw te onderzoeken hoe ver of hoe dicht je bij jezelf blijft in het acteren. Of kies je helemaal niet om liefde te acteren. Roep je daarbij waarachtige verlangens, passie en lust bij jezelf op? Echte fantasieën over jou en je collega? Als jezelf als (ex-) docent en zij als je (voormalige) student? Jij als tiener en zij als je babysit die tekst instudeerde net voor je naar bed ging en het lichtje uitdeed?
Opening night speelt het spel der verleiding met het publiek en onderling erg goed, die van aantrekken en afstoten. Het ultieme moment voor Peter is dat wanneer de speler door de ogen kijkt van de toeschouwer en vice versa en beiden elkaar daarin verliezen. Dát moment tracht ie sinds het voorval in Diest opnieuw te bereiken terwijl net herhaling is datgene wat ie verfoeit wanneer het uit zijn mond klinkt: 'Van zodra de liefde in herhaling valt, houdt ze op. Dan wordt ze een afspraak.'
Hoe verder je het geniale Opening night ontrafelt, hoe meer hilarische contradicties die je aanvankelijk niet eens zag, je ontdekt. Maar ook, vraag je je af hoe je dan nog gepassioneerd zou kunnen zijn en blijven om iets en iemand wanneer herhaling deel uitmaakt van het leven en het spel. Daarin staan Natali en Peter diametraal tegenover elkaar. Zij verdedigt vurig de herhaling en het passionele verlangen om iets opnieuw mee te maken. Hij wijst dat resoluut af. 'Als je de herhaling niet meer wil, dan wil je ook het toneel niet meer. Dan wil je mij niet meer.' […] zegt ze waarop ie antwoordt 'Als het als toneel begint te voelen, wil ik het niet

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

meer.'
Spelen tussen privé en publiek en de spanning tussen die twee is nog zo'n thema dat De Hoe meesterlijk aansnijdt in Opening night. Wanneer Carine stelt dat ze aan haar collega Willem denkt wanneer ze met haar vriend in bed ligt bijvoorbeeld, dan vindt hij dat Shane (cameraman) en tevens de achtste speler op het toneel moet stoppen met filmen vermits ze volgens hem geobsedeerd is.
Héérlijk is dat ene moment net na het buigen trouwens wanneer zij hem van het toneel komt halen net nadat ie de geweldige tekst aanprees die verschenen is bij de Nieuwe Toneelbibliotheek en na de voorstelling te koop is. Die twee lijnen hebben het boekje niet gehaald, waardoor de illusie ontstaat dat die oprecht zijn, zij niet verklapt wil datgene wat eerder al verklapt is in de voorstelling (namelijk dat alles gescript is), inclusief Peters plotse interventies die zogezegd uit een opwelling tevoorschijn getoverd worden. Of hoe kortom alleen maar De Hoe gespeeld aan improvisatie/wat er spontaan in hen op komt, lijkt te kunnen doen.
De witte gordijnen die zowel als toneeldoek en als filmprojectiedoek fungeren krijgen tevens een ambigue rol. Enerzijds tonen ze veel door wat de camera live of vooraf opgenomen registreert, anderzijds worden die ook gebruikt om het een en ander te verhullen of uiteindelijk toch te onthullen, wat deze Opening night ook mee zo sexy en aantrekkelijk maakt.
Los van de dolkomische situaties, de klassieke mindfucks, en de sensualiteit die constant in de lucht hangt hoewel een camera dicht op hun huid zit en de kunstmatige belichting en houdingen net het artificiële van de scènes ondersteunt tijdens passionele dialogen in een hotelkamerdeurcarrouselscène of wanneer de collectieve koortsdroom van een theatergezelschap opgezocht wordt ondersteund door blauw licht en toneelrook, stelt de Hoe de kijker ook de vraag of je een leeftijdsverschil (van zelfs dertig jaar) kan wegspelen tussen twee acteurs tijdens een liefdesscène (het antwoord is ja!) en wanneer het tijd is voor een ervaren rot in het vak, met 35 jaar op de teller, om (finaal) af te gaan. 'Kan je nog genieten van iets wat gepland is?', vraagt deze productie zich ook af.
Opening night van de Hoe bewijst dat eenvoudige Vlaamse toneelspelers ook goed kunnen zijn en hun scènes goed geschreven zijn. In die mate dat je als toeschouwer zo verliefd wordt op het stuk dat je het nog een tweede keer wil zien maar in een dilemma belandt of herhaling de liefde voor het werk niet doet ophouden of op zijn minst doet verminderen.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.